

Použití prostředků trestního práva

V právním státě je zásadně nepřijatelné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nepochybnitelně zjištěny. Princip subsidiarity trestní represe vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, to znamená především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1038/2006, ze dne 6.9.2006)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného A. M., proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 To 736/2005, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 3 T 143/2002, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 To 736/2005, a rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 3 T 143/2002. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265i odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Mostě přikazuje, aby věc obviněného A. M. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 3 T 143/2002, byl obviněný A. M. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil tím, že v roce 2001 od 23.03. do 17.05., v M. a M., okres K. V., využil toho, že dne 23. 3. 2001 nedopatřením převzal od Dr. P. H. společně s řadou dalších písemností též potvrzení, datované dnem 23. 3. 2001, že mu zaplatil spolu s I. M. částku 300.000,- Kč na úhradu části faktury a opíraje se o tento doklad, od 17. 5. 2001 nepravdivě tvrdí, že tuto částku zaplatil, ačkoli ve skutečnosti k zaplacení nedošlo.

Za tento trestný čin byl obviněný A. M. odsouzen podle § 250 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let.

Tento rozsudek napadl obviněný A. M. odvoláním, o němž Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl rozsudkem ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 To 736/2005, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že ho uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 23. 3. 2001 po 16.00 hod. v M., v kanceláři advokáta JUDr. P. H., kam se po předchozí dohodě s JUDr. H. dostavil za účelem zaplacení částky 300.000,- Kč jako odměny za dříve poskytnuté právní služby a současně převzetí nástinu žaloby a souvisejících příloh v dalším řízení, spolu s uvedenými listinami v nestřeženém okamžiku vzal i předem připravenou stvrzenku dokladující zaplacení výše uvedené částky, ačkoli tuto nezaplatil, a poté, co mu byla kanceláří JUDr. H. doručena faktura na zaplacení uvedené částky, dne 17. 5. 2001 tomuto písemně sdělil, že již částku v hotovosti shora uvedeného dne zaplatil. Za tento trestný čin uložil soud druhého stupně obviněnému A. M. podle § 250 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu 2 let.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 3 T 143/2002, podal obviněný A. M. prostřednictvím obhájce JUDr. V. K. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný ve svém mimořádném opravném prostředku konstatoval, že pokud je škoda způsobená obviněným dovozována z výše částky, kterou obviněný v důsledku svého jednání nemusel poškozenému uhradit, ačkoliv by tak jinak byl povinen, je pro určení výše škody podstatné, v jaké výši byla pohledávka poškozeného za obviněným v době, kdy mělo dojít k podvodnému jednání. Výše škody je v uvedeném případě limitována směrem ze shora výší dluhu manželů M. za poškozeným. Soudy obou stupňů se určením výše pohledávky poškozeného vůbec nezabývaly s tím, že za škodu bez dalšího považovaly výši částky uvedené ve sporném příjmovém dokladu, a to přesto, že jim bylo známo, že ohledně oprávněnosti pohledávky poškozeného a její výše je u Okresního soudu v

Karlových Varech veden civilní spor. O řešení této otázky, jež je pro posouzení údajné trestné činnosti obviněného a pro její správnou kvalifikaci zcela zásadního významu, pak není v odůvodnění napadených rozhodnutí žádná zmínka.

V další části dovolání se obviněný zabýval neplatností příkazní smlouvy s poškozeným, a to z jím dovozovaného důvodu rozporu s dobrými mravy, když odměnu poškozeného považuje za zcela nepřiměřenou, zejména s ohledem na skutečnost, že podle § 9 odst. 1 a § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., v platném znění, by jeden úkon smluvní odměny poškozeného činil 500,- Kč a při maximálně 30 provedených úkonech právní služby by mimosmluvní odměna advokáta činila maximálně 15.000,- Kč, což je zhruba 1/50 částky, kterou poškozený v civilním řízení nyní po obviněném požaduje. Přestože se advokát se svým klientem může dohodnout na smluvní odměně i jinak, než to vyplývá z citované vyhlášky, pak také pro tuto dohodu platí ustanovení § 3 občanského zákoníku a pokud toto ujednání odporuje dobrým mravům, je podle § 39 občanského zákoníku neplatné. V případě, že by pohledávka poškozeného byla nižší než uvažovaná částka 300.000,- Kč mohlo by to mít vliv i na právní kvalifikaci jednání obviněného, kdy by nemusela být naplněna kvalifikovaná skutková podstata trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák.

V závěru svého dovolání obviněný A. M. navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky svým usnesením podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného A. M. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil tak, že ohledně výše škody a případné neplatnosti příkazní smlouvy považuje podané dovolání za neopodstatněné. Nicméně, pokud dovolací soud shledá podmínky pro přezkoumání napadeného rozhodnutí v celém rozsahu výroku o vině, pak vzhledem k tomu, že skutek popsáný ve skutkové větě výroku o vině nelze považovat za souzený trestný čin, když není zřejmé, v čem měl spočívat omyl poškozeného, pak státní zástupce navrhuje vyhovět dovolání obviněného a podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušit obě napadená rozhodnutí a věc přikázat podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Mostě. Vzhledem ke shora uvedenému státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky takto rozhodl za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda je podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř. Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Dříve než se Nejvyšší soud podle § 265i odst. 3 tr. ř. mohl zabývat přezkoumáním zákonnosti a odůvodněnosti těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovolání, jakož i řízením napadené části rozhodnutí předcházejícím, zkoumal, zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, což je důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., přičemž tento důvod pro odmítnutí dovolání neshledal. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal k dovolání obviněného A. M. podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Obviněným A. M. uplatněný dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď' nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z takto vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

Obviněný A. M. ve svém dovolání uplatnil z hlediska jím uvedeného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. právní námitku týkající se toho, že jeho jednáním nevznikla škoda ve výši, jaká je mu kladena k tíži v rozsudku soudu prvního i druhého stupně, když se soudy obou stupňů ani nezabývaly tím, co lze považovat za pohledávku a jaká je její povaha. Dovolatel zde poukazem na probíhající civilní řízení o této otázce tedy fakticky namítl, že soudy obou stupňů rozhodnutím v trestním řízení nahradily možnost řešení vzniklého problému občanskoprávní cestou.

Odvolací soud, který svým shora uvedeným rozsudkem zrušil odvoláním napadené rozhodnutí a novým způsobem upřesnil a rozvedl skutkovou větu výroku o vině, na straně 6 odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že při zjištění škody vycházel zejména z výpovědi poškozeného a dalších dvou svědkyň — M. B. a K. M. Blíže však neuvedl, a to ani ve skutkové větě výroku o vině, ani v odůvodnění svého rozhodnutí, v čem je vlastně spatřován znak „využití něčího omylu“ uvedený v právní větě tohoto rozsudku, a v důsledku toho není jasné, v čem spočívá podvodné jednání obviněného, kterým měl způsobit poškozenému škodu. Jednání kladené obviněnému za vinu, které je popsáno ve skutkové větě napadeného rozhodnutí, proto nejvíce ani v dalších souvislostech znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák.

Trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. spáchá ten, kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Zvláště přitěžující okolnost podle odst. 2 § 250 tr. zák. pak pachatel naplní, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu nikoli malou. Z toho vyplývá, že k tomu, aby se jednalo o trestný čin podvodu podle § 250 TrZ, musí existovat příčinná souvislost mezi omylem určité osoby (při jejím uvedení v omyl či využití jejího omylu, resp. při zamlčení podstatných skutečností) a majetkovou dispozicí učiněnou v omylu (nebo učiněnou s uvedenou neznalostí podstatných skutečností) a dále příčinná souvislost mezi touto dispozicí na jedné straně a škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé (srov. č. [5/2002](#) Sb. rozh. tr.). Pokud pak jde o pojem škody, pak škodou na cizím majetku je újma majetkové povahy. Podle ustálené judikatury může jít nejen o zmenšení majetku (damnum emergens), tedy úbytek hospodářské hodnoty, ale i o ušlý zisk (lucrum cessans), tedy o to, o co by jinak byl majetek oprávněně zvětšen. Způsobená škoda se tu může vztahovat k nějaké věci, např. vylákané peněžité částce, ale i k jiné majetkové hodnotě, vždy však taková způsobená škoda na věci nebo jiné majetkové hodnotě musí být v příčinné souvislosti s omylem podváděné osoby a s majetkovou dispozicí prováděnou v důsledku takového omylu. Ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zák. se škodou nikoli nepatrnou rozumí škoda dosahující částky nejméně 5.000,- Kč, škodou nikoli malou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 25.000,- Kč.

Ve smyslu těchto právních názorů považuje Nejvyšší soud především za nutné zdůraznit, že škoda na cizím majetku musí být výsledkem podvodného jednání pachatele, a to ať už při uvedení v omyl poškozeného či využití jeho omylu, resp. při zamlčení podstatných skutečností. To vyplývá z dikce ustanovení § 250 odst. 1 tr. zák. „kdo ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti“ (argument slova „tím že“). Z popisu skutku uvedeného v rozsudku soudu prvního stupně se však podává, že obviněný A. M. „nedopatřením převzal od Dr. P. H. ... potvrzení, že mu zaplatil ... částku 300.000,- Kč na úhradu části faktury a opíraje se o tento doklad, od 17. 05. 2001 nepravdivě tvrdí, že tuto částku zaplatil, ačkoli ve skutečnosti k zaplacení nedošlo“, a z upřesněné skutkové věty napadeného rozsudku odvolacího soudu pak vyplývá, že obviněný „...v nestřeženém okamžiku vzal i předem připravenou stvrzenku dokladující zaplacení výše uvedené částky, ačkoli tuto nezaplatil, a poté, co mu byla kancelář JUDr. H. doručena faktura na zaplacení uvedené částky, dne 17. 5. 2001 tomuto písemně sdělil, že již částku v hotovosti shora uvedeného dne zaplatil“. Z takto podaného popisu skutku rozhodně nevyplývá, že by toto jeho jednání mohlo naplňovat znak „využití něčího omylu“ uvedený v § 250 odst. 1 tr. zák., jak shledaly podle právních vět obou citovaných rozsudků a bez bližšího odůvodnění jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud, a že v důsledku toho vznikla poškozenému na základě jeho majetkové dispozice škoda. V daném případě v souvislosti s popsáním jednáním obviněného A. M., které z uvedeného důvodu nemělo podvodnou povahu, navíc poškozený JUDr. P. H. neprovedl žádnou majetkovou dispozici, jejímž důsledkem by byla škoda na jeho straně a naopak obohacení na straně obviněného A. M., neboť pohledávka poškozeného JUDr. P. H. nevznikla v důsledku uvedeného jednání obviněného, ale v důsledku poskytnutí právních služeb, a navíc tato pohledávka i nadále v nezměněné výši trvá i poté, co obviněný vzal podle soudu prvního stupně „nedopatřením“ nebo ve smyslu výroku odvolacího soudu „v nestřeženém okamžiku“ předmětné potvrzení o zaplacení částky 300.000,- Kč. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že obviněný A. M. později (podle odvolacího soudu nejméně od 17. 5. 2001) začal nepravdivě tvrdit, že předmětnou částku 300.000,- Kč zaplatil (str. 9 napadeného rozsudku), přičemž z tohoto důvodu se vede spor o její zaplacení u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 12 C 116/2001. Pro úplnost je třeba dodat, že odvolací soud žádným způsobem neodůvodnil zmíněnou změnu ve skutkovém zjištění spočívající v tom, že oproti závěru soudu prvního stupně, že k převzetí potvrzení obviněným A. M. došlo „nedopatřením“, nově ve skutkové větě výroku o vině uvedl, že toto potvrzení obviněný „vzal v nestřeženém okamžiku“, což by oproti formulaci použité nalézacím soudem mohlo nasvědčovat jeho úmyslnému jednání.

Po zvážení všech těchto skutečností Nejvyšší soud považuje za nutné dále zdůraznit, že trestněprávní kvalifikaci určitého jednání, které má ve své podstatě soukromoprávní základ, jako trestného činu, je třeba považovat za krajní právní prostředek, který má význam především celospolečenský, tj. z hlediska ochrany základních společenských hodnot. V zásadě však nemůže sloužit jako prostředek nahrazující ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů, kde závisí především na individuální aktivitě jednotlivce, aby střežil svá práva, jimž má soudní moc poskytovat ochranu. Je nepřijatelné, aby tuto ochranu aktivně přebíraly orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je ochrana převážně celospolečenských hodnot stanovených v trestním zákoně a vymezených v jednotlivých skutkových podstatách trestných činů, nikoliv ochrana konkrétních subjektivních práv jednotlivce, jež svou povahou spočívají v soukromoprávní sféře, a které nechrání trestní právo.

Z uznávaného principu právního státu, jímž je chápání trestní represe jako prostředku „ultima ratio“ vyplývá, že ochrana závazkových vztahů má být v první řadě uplatňována prostředky občanského a obchodního práva a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení občanskoprávních vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu a svou intenzitou dosahuje předpokládaného stupně společenské nebezpečnosti, je namístě uplatňovat trestní odpovědnost. Nejvyšší soud k tomu dodává, že v právním státě je zásadně nepřípustné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nespochybnitelně zjištěny. Právní řád, byť vnitřně diferencovaný, tvoří jednotu a jako s takovým je třeba s ním zacházet při aplikaci jednotlivých ustanovení a institutů, a proto, pokud jde o naplnění objektivních i subjektivních znaků trestného činu, při promítnutí principu trestněprávní represe jako posledního prostředku — „ultima ratio“ — nemůže být ignorována občanskoprávní stránka věci (srov. k tomu také nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 4/04, I. ÚS 558/01, IV. ÚS 227/05 atd.). Porušení ustanovení smlouvy jednou z jejích smluvních stran, nelze proto pokládat bez dalšího za podvodné jednání ve smyslu § 250 odst. 1 tr. zák. Princip subsidiarity trestní represe totiž vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, to znamená především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. Tento základní požadavek s ohledem na to, co bylo shora uvedeno, však v této trestní věci dovolatele A. M. zřejmě splněn nebyl.

Jednání podle § 250 odst. 1 tr. zák. navíc musí mít podvodnou povahu, spočívající v uvedení někoho v omyl či ve využití něčího omylu, resp. v zamlčení podstatných skutečností. V tomto případě se však nalézací ani odvolací soud touto otázkou náležitě nezabývaly, neboť pouze konstatovaly, že obviněný způsobil poškozenému škodu v dané výši, a již se hlouběji nezabývaly zejména zjištěním, popisem a odůvodněním objektivní stránky souzeného trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. z hlediska konkrétního podvodného jednání obviněného A. M. a příčinné souvislosti takového jednání k údajně způsobené škodě poškozenému JUDr. P. H. ve výši 300.000,- Kč. Zcela pak pominuly otázku obohacení obviněného A. M., které musí být také v příčinné souvislosti s jeho řádně zjištěným podvodným jednáním v shora uvedeném smyslu.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud v souladu s návrhem státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil v celém rozsahu napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 To 736/2005, a rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 3 T 143/2002, jakož i všechna další rozhodnutí na tato zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak přikázal Okresnímu soudu v Mostě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k charakteru vytknutých vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení je soud prvního stupně povinen se vypořádat se všemi shora vytknutými pochybeními, přičemž je vázán shora vyslovenými právními názory Nejvyššího soudu a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil (§ 265s odst. 1 tr. ř.).

Soud prvního stupně je v dalším řízení povinen ve smyslu shora uvedených právních názorů věnovat zvýšenou pozornost naplnění objektivní stránky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. ze strany obviněného A. M., a to z hlediska využití omylu poškozeného JUDr. P. H. a jeho případné majetkové dispozice z hlediska obohacení obviněného a vzniku škody tomuto poškozenému. Přitom zváží z těchto hledisek i možnost doplnění dokazování provedením důkazů, jejichž potřeba se případně ukáže v průběhu dalšího řízení. V neposlední řadě se nalézací soud po vyřešení této otázky zaměří i na skutečnost, zda je vůbec na místě aplikovat v této trestní věci trestní právo jako poslední prostředek řešení („ultima ratio“).

Vzhledem k tomu, co již bylo uvedeno shora, je nutno také zdůraznit, že při odůvodňování rozsudku je třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud

stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)
- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)